

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 4 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Marczewski

Protokolant: Stażysta Jolanta Wenzel

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. Ł.

- o zapłatę

1. Powództwo oddała.
2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Jarosław Marczewski

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 18 października 2016 r. **powód (...) (...) z siedzibą w W.**, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. Ł. kwoty 111.872,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 6 sierpnia 2008 r. pozwana oraz (...) S.A. zawarli umowę bankową nr (...), na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwana nie wywiązała się z umowy, w związku z czym umowa ta uległa rozwiązaniu w dniu 20 maja 2013 r. i to na skutek wypowiedzenia jej przez bank. Powyższe doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego kapitału, odsetek umownych za okres obowiązywania umowy oraz odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Następnie bank wystawił stosowny bankowy tytuł egzekucyjny, na który uzyskał klauzulę wykonalności. Postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie tytułu egzekucyjnego nie doprowadziło do wyegzekwowania należności. W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A. (następca prawny (...) S.A.) jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. wkład niepieniężny w postaci przedmiotowej wierzytelności.

Powód wskazał, że na dochodzoną przez niego kwotę składa się suma niezapłaconej kwoty należności głównej (kapitału) w wysokości 77.436,11 zł, kosztów w wysokości 512 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 0,00 zł naliczone za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według określonej w umowie stopy procentowej. Na dochodzoną w postępowaniu wartość przedmiotu sporu składa się również skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 33.924,53 zł, obliczona od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia poprzedzającego złożenie pozwu – od kwoty 77.436,11 zł według ustalonej

w umowie stopy procentowej, przy czym odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.c., które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 12 % w skali roku.

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie **przekazał sprawę** do Sądu Okręgowego w Poznaniu z uwagi na stwierdzenie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pismem procesowym z dnia 14 marca 2017 r. **powód** sprecyzował żądanie pozwu w zakresie odsetek oraz zmienił żądanie odnośnie kosztów procesu, domagając się ostatecznie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 14.400 zł oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 20 kwietnia 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Poznaniu orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

Pismem procesowym z dnia 5 maja 2016 r. **pozwana A. Ł.**, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, a w nim o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego z powodu przedawnienia dochodzonej wierzytelności i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut niewykazania przez powoda istnienia roszczenia co do zasady i wysokości, a ponadto podniosła, że jego roszczenie jest przedawnione. Zdaniem pozwanej powód nie wykazał zasadności żądanej kwoty, tj. nie wskazał sposobu jej wyliczenia. Dołączone przez niego do pozwu dokumenty są jedynie dokumentami prywatnymi, a jako takie nie mają szczególnej mocy dowodowej. Nadto na mocy art. 118 k.c. roszczenie powoda uległo przedawnieniu – upływ 3-letniego terminu liczonego od dnia wymagalności roszczenia, tj. od dnia rozwiązania umowy, co nastąpiło 20 maja 2013 r. Bieg terminu przedawnienia nie został w żaden sposób przerwany, w szczególności poprzez wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego. Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16 podkreśliła, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego. W dalszej kolejności pozwana wskazała, że powód w nieprawidłowo dokonał skapitalizowania odsetek. Roszczenie odsetkowe określił on w sposób nieostry i nie dający się zweryfikować.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2008 r. pozwana, prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) grafiki reklamowej A. Ł., zawarła z (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę linii kredytowej nr (...) – na podstawie wniosku kredytowego dla małych firm z dnia 16 lipca 2008 r. W umowie bank zobowiązał się udostępnić pozwanej środki pieniężne w ramach odnawialnego limitu kredytowego. Ustalono, że kredyt ma charakter odnawialny i udzielony jest na okres 12 miesięcy licząc od daty postawienia kwoty kredytu do dyspozycji pozwanej, która to kwota wskazana będzie w dokumencie pn. „Potwierdzenie uruchomienia kredytu firmowego”. W § 3 ust. 3 umowy uzgodniono, że kredyt staje się w całości wymagalny w następnym dniu po upływie okresu, na jaki został udzielony, jednakże przedłużenie okresu kredytowania odbywa się automatycznie na kolejne okresy 12-miesięczne pod warunkiem należytego wykonywania postanowień umowy przez kredytobiorcę, za co bank pobiera dodatkową opłatę. W § 4 ust.1 umowy ustalono, że kredytobiorca zobowiązuje się ponieść następujące koszty związane z kredytem:

- 1) prowizję za udzielenie kredytu liczoną od kwoty udzielonego kredytu, należną z dniem zawarcia umowy, którą bank pobierze nie później niż w dniu uruchomienia kredytu w wysokości 1,5 % kwoty kredytu, minimum 400 zł,
- 2) pozostałe prowizje i opłaty, których wysokość i tryb pobrania określa Tabela Opłat i Prowizji dla Małych Firm,
- 3) odsetki od wykorzystanego kredytu.

W zgodnie z § 4 ust. 2, 3, 4 i 5 umowy odsetki od wykorzystanego kredytu są naliczane każdego dnia od wykorzystanej kwoty kredytu w PLN wg zmiennej stopy procentowej opartej o zmienną stawkę bazową banku oraz stałą marżę banku

w wysokości 1,50 p.p. z zastrzeżeniem ust. 5. W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie wynosiło 12,25 % p.a. Przy naliczaniu odsetek bank przyjmuje, że miesiąc ma rzeczywistą liczbę dni, zaś rok ma 365 dni. Zasady zmiany oprocentowania określa regulamin.

W załączniku nr 1 do umowy linii kredytowej pozwana oświadczyła, że w zakresie roszczeń banku wynikających z tej umowy poddaje się egzekucji w trybie art. 97 ust. 1-2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe oraz wyraża zgodę na wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 160.000 zł. W ust. 2 załącznika nr 1 do umowy ustalono, że bank ma prawo objąć bankowym tytułem egzekucyjnym obok wierzytelności kapitałowych wynikających z udzielonego kredytu także należne odsetki i koszty związane z realizacją umowy oraz wszelkie koszty związane z windykacją należności banku z umowy do dnia zapłaty całego roszczenia objętego bankowym tytułem egzekucyjnym wraz z kosztami zastępstwa prawnego.

Dowód: wniosek kredytowy (k. 78-80), umowa linii kredytowej wraz z załącznikiem (k. 81-85)

W dniu 19 września 2011 r. utworzono (...) S.A., który wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) S.A. W dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (spółka przejmująca) połączyła się z (...) S.A. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą – na mocy uchwał obu spółek.

Dowód: odpis postanowienia z dnia 23 września 2011 r (k. 72), odpis decyzji (...) (k. 73-75), odpis y (...) S.A. (...) Bank (...) S.A. (k. 22-58)

Na skutek braku wywiązywania się przez pozwaną z jej zobowiązań wynikających z umowy, pismem z dnia 29 marca 2013 r. bank wypowiedział pozwanej umowę, a na skutek upływu terminu wypowiedzenia rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 20 maja 2013 r.

W dniu 24 czerwca 2013 r. (...) Bank (...) S.A. na podstawie prowadzonych przez siebie ksiąg rachunkowych wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr 626 (...) z tytułu umowy linii kredytowej i wskazał, że pozwana ma zapłacić na jego rzecz łączną kwotę 85.701,99 zł, na którą składały się kwoty: 77.436,11 zł niespłaconego kredytu, 7.753,88 zł odsetek umownych i 512 zł naliczonych opłat.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Pile w sprawie o sygnaturze akt V GCo 19/14 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr 626 (...) przeciwko pozwanej, z zastrzeżeniem jej maksymalnej odpowiedzialności do kwoty 160.000 zł oraz zasądził od pozwanej na rzecz wierzyciela (...) Bank (...) S.A. – kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 81, zaświadczenie banku (k. 86) , kserokopia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (k. 87-90), (...) (k. 91-92), postanowienie z dnia 23 stycznia 2014 r. (k. 93-94)

Aktem notarialny repertorium A nr 12378/2014 z dnia 8 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A. oświadczył, iż jako komandytariusz spółki (...) z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wnosi do tej spółki wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z umów kredytowych, a w tym wierzytelność przysługującą bankowi od pozwanej.

Dowód: akt notarialny rep. A nr (...) wraz z załącznikami (k. 38-71)

W dniu 24 października 2014 r. pełnomocnicy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. oraz (...) Wierzytelności Detalicznych (...) z siedzibą w W. zawarli umowę, w której spółka (...) oświadczyła, że w celu zwolnienia się ze spełnienia świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty na rzecz Funduszu wskazanej kwoty spełnia inne świadczenie w postaci przelewu na Fundusz wierzytelności z tytułu umów bankowych przysługujących uprzednio (...) Bank (...) S.A. jako wierzycielowi pierwotnemu, w tym wierzytelność przysługującą wobec pozwanej.

Dowód: umowa świadczenia w miejsce wykonania (k. 34-37)

W dniu 18 października 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym wskazał, iż zadłużenie pozwanej wynosi 111.872,64 zł, a w tym kwota 77.436,11 zł z tytułu kapitału, 33.924,53 zł z tytułu odsetek oraz 512 zł z tytułu kosztów.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 22-24)

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie zapłaciła w żadnej części kwoty dochodzonej pozwem. Nie składała też nigdy wobec wierzyciela oświadczeń o uznaniu tego długu.

Bezsporne , a nadto dowód: zeznania pozwanej złożone na rozprawie 4 października 2017r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszystkich dokumentów złożonych w sprawie, a pozostających w aktach, przy czym podkreślenia wymaga, iż były to w znakomitej większości dokumenty prywatne, stanowiące jedynie dowód tego, że osoby, która je podpisały, złożyły oświadczenie zawarte w dokumencie. W szczególności mowa tu o wyciągu z ksiąg bankowych. Dokument ten nie stanowi dokumentu urzędowego w rozumieniu przepisów k.p.c., ani też nie jest żadnym innym dokumentem o szczególnej mocy dowodowej. Z kolei jedyny dokument urzędowy przedłożony w sprawie przez powoda – postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 23 stycznia 2014 r. nie ma znaczenia dla niniejszego rozstrzygnięcia, bowiem dotyczy nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. i to z jego wniosku.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pozwanej A. Ł.. Co prawda świadek nie pamięta warunków spłaty linii kredytowej, czy dokładnej daty rozwiązania umowy oraz wskazała, że nie pamięta, aby bank przysłał jej jakiegokolwiek wnioski egzekucyjne czy też wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, jednakże gdyby w istocie takie pisma zostały kierowane do pozwanej przez powoda, będącego profesjonalistą w zakresie obrotu wierzytelnościami, z pewnością przedstawiłby ich kserokopie w niniejszym postępowaniu, bowiem byłyby istotne dla ustalenia, że wierzytelność dochodzona pozwem nie uległa przedawnieniu. Skoro zaś powód nie przedstawił kserokopii takich pism to uznać należy, że w istocie nie kierował takowych do pozwanej. Nadto pozwana zeznała, iż po zakończeniu obowiązywania umowy nie składała żadnych oświadczeń o uznaniu długu oraz że kwestionuje wysokość należności wskazanej w pozwie. Zeznania te zasługiwały na wiarę, bowiem w dowodach przedstawionych przez stronę powodową nie znalazł się żaden dokument stanowiący o innym stanie faktycznym, zatem Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz określonej kwoty, która miała wynikać z pierwotnego zadłużenia pozwanej wobec pierwotnego wierzyciela wynikającego z umowy kredytowej (art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe).

Powód wskazywał na przejście uprawnień z tego tytułu na jego rzecz na skutek zawarcia wielu umów, w tym ostatecznie przelewu wierzytelności na podstawie umowy z dnia 24 października 2014 r. Pozwana natomiast w pierwszej kolejności podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, następnie zaś zakwestionowała jego wysokość.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W niniejszej sprawie strony obowiązują właśnie 3-letni termin przedawnienia roszczeń, z uwagi na to, iż umowa linii kredytowej zawarta została w związku z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą, natomiast powód jest profesjonalnym podmiotem zajmującym się obrotem wierzytelnościami (por. wyrok SN z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II CSK 845/14, Legalis).

Powód wniósł pozew w dniu 18 października 2016 r., natomiast, jak sam wskazuje i czemu pozwana nie zaprzecza, umowa linii kredytowej rozwiązała się z dniem 20 maja 2013 r. i od dnia następnego wymagalne stały się wierzytelności przysługujące bankowi wobec pozwanej. 3-letni termin przedawnienia dochodzonego roszczenia upłynął zatem powodowi z dniem 21 maja 2016 r.

Zgodnie z art. 117§2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia chyba, że zrzeknie się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Z uwagi na powyższe, skoro roszczenie dochodzone pozwem jest przedawnione, a pozwana podniosła zarzut przedawnienia, powód nie może skutecznie domagać się na drodze sądowej nakazania pozwanej zapłaty przedawnionego roszczenia.

Powyższe twierdzenie dotyczy przy tym zarówno należności głównej, jak i roszczenia odsetkowego gdyż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego w dniu 26 stycznia 2005r. w sprawie III CZP 42/04 uchwały publikowanej w OSNC 2005/9/149 zgodnie z którą: ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Należy przy tym podkreślić, iż w trakcie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do jego przerwania.

Pozwana nie uznała bowiem długu, a powód nie składał wniosku o zawiązanie do próby ugodowej co do roszczenia objętego pozwem.

Nadto do przerwania biegu terminu przedawnienia nie doszło na skutek wystąpienia do Sądu przez pierwotnego wierzyciela pozwanej o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, gdyż klauzula ta została wprawdzie nadana przeciwko pozwanej postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt V GCo 19/14 lecz Sąd nadał ją na bank pierwotnego wierzyciela, co nie skutkowało przerwaniem terminu przedawnienia w stosunku do innego wierzyciela, na którego przeszło następnie uprawnienie banku.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jednakże Sąd nie ma żadnych wątpliwości, iż następuje to, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a zatem skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, Legalis).

Opisywana sytuacja zatem zachodzi w szczególności w okolicznościach, gdy pierwotnym wierzycielem był bank, który uzyskał klauzulę wykonalności na wystawiony przez siebie BTE, a kolejnym wierzycielem jest podmiot niebędący bankiem. Powyższe stało się przedmiotem wielu orzeczeń, a w tym w szczególności uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., wydanej w sprawie o sygnaturze akt III CZP 29/16, gdzie SN uznał, iż Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Analogicznie należy rozpatrywać sprawę przerwania biegu terminu przedawnienia przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem w inny sposób, np. poprzez samo uzyskanie klauzuli wykonalności.

Wobec powyższego należało uznać, iż z uwagi na brak przerwania terminu przedawnienia powód dochodził pozwem roszczeń przedawnionych, a już tylko takie stwierdzenie, z uwagi na zarzut podniesiony przez pozwaną – skutkowało oddaleniem powództwa, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku na podstawie wyżej przytoczonych przepisów.

Na marginesie należy wskazać, że nawet gdyby dochodzone pozwem roszczenie nie okazało się przedawnione to i tak powództwo podlegałoby oddaleniu. Pozwana, obok zarzutu przedawnienia, kwestionowała także wysokość należności oraz wskazała na brak wykazania przez powoda sposobu obliczania odsetek, które złożyły się na dochodzoną w pozwie kwotę. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód nie sprostął obowiązkowi wynikającemu z cytowanego artykułu, bowiem w żaden sposób nie wykazał zasadności żądanej kwoty, w tym w szczególności nie przedstawił sposobu wyliczenia wskazywanych kwot składających się na łączną sumę dochodzoną pozwem. W sytuacji kwestionowania przez pozwaną wysokości zobowiązania to na pozwanym spoczął ciężar wykazania powyższego. Powód co prawda przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego podpisany przez odpowiednio umocowaną do tego osobę, jednakże dokument ten stanowi jedynie dowód w postaci dokumentu prywatnego, a zatem świadczy jedynie o tym, iż osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Dokument ten nie ma zatem żadnej szczególnej mocy dowodowej i w sytuacji zakwestionowania wyliczeń powoda przez pozwaną powód winien udowodnić swoje wyliczenia w jakikolwiek sposób, czego nie uczynił. Powód co prawda wskazywał, iż sposób wyliczenia odsetek wynika z umowy zawartej przez pierwotnego wierzyciela z pozwaną, jednakże umowa, jak wskazano w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia, częstokroć zawierała odesłania do innych dokumentów, np. do Tabeli Opłat i Prowizji dla Małych Firm oraz do Regulaminu kredytowania przedsiębiorców w (...). Powód jednak nie przedstawił powyższych dokumentów, a nadto – co szczególnie istotne – w aktach sprawy brak dokumentu pn. Potwierdzenie uruchomienia kredytu firmowego, z którego – zgodnie z umową linii kredytowej – miałyby wynikać rzeczywista kwota udzielona pozwanej przez bank.

Nadto Sąd zauważa, iż powód nie wykazał, iż na mocy umowy z dnia 29 października 2014 r. dokonano przelewu wierzytelności przysługującej wierzycielowi wobec pozwanej, bowiem nie przedstawił on załącznika do tejże umowy, stanowiącego o przejściu na jego rzecz tej konkretnej wierzytelności.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Z uwagi na oddalenie powództwa w całości kosztami procesu należało obciążyć powoda, a w tym zasądzić od niego na rzecz pozwanej koszty procesu przez nią poniesione. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Jarosław Marczewski